

Arrest

**nr. 115 236 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 februari 2013 dient verzoekende partij een aanvraag van verklaring van inschrijving in als burger van de Unie.

1.2. Op 14 juni 2013, met kennisgeving op 22 juli 2013 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.02.2013 werd ingediend door:

{..}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 05.02.2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige in een andere lidstaat, dus als beschikker van voldoende bestaansmiddelen eigenlijk (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) gelet op het feit dat de economische activiteit in het buitenland plaatsvindt. Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: een 'bewijs van registratie van de onderneming 'A&J ENT Commanditaire vennootschap voor handel en dienstverlening in Hongarije (obv een besluit van de handelsrechtbank in Hongarije)', twee attesten aangaande gegevens van de sociale verzekering van 2012 en 2013 en een verklaring van de firma betreffende haar loon als directeur.

Betrokkene heeft blijkbaar samen dhr. {..}d de firma 'A&J ENT opgericht. Zij heeft volgens het besluit van de handelsrechtbank leidende positie bij deze firma en volgens de werkgeversverklaring is zij directrice van dat bedrijf. 'A&J ENT is echter gevestigd in Hongarije, meerbepaald in Gödöllő. Hoe betrokkene in België kan wonen en tegelijk het bedrijf in Hongarije kan leiden en waarom betrokkene precies verblijfsrecht nodig heeft in België terwijl zij haar economische activiteit uitoefent in Hongarije, wordt niet aangetoond. Voor zover er toch officieel zou kunnen bevestigd worden dat betrokkene wel degelijk, om haar economische activiteit uit te voeren, verblijfsrecht dient te hebben in België, quod non, moet worden vastgesteld dat betrokkene onvoldoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art 40 §4, 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981. Immers, betrokkene legt een verklaring van de werkgever waarop vermeld staat dat zij directrice is sinds 2007 en met vermelding van van de 3 laatste netto maandlonen van betrokkene, Voor november en december 2012 staat er 72050 vermeld en januari 2013 was dat 75325. De munteenheid werd echter niet vermeld maar gezien het om een Hongaars bedrijf kunnen we er van uitgaan dat het gaat om bedragen in de hongaarse munteenheid (forint). Wanneer we die bedragen omrekenen, komen deze overeen met gemiddeld 250 euro, wat uiteraard niet voldoende is om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Immers, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorzien in haar levensonderhoud en om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art -40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten. Er wordt naast de werkgeversverklaring geen bewijs geleverd die de regelmaat van haar inkomsten uit haar zelfstandige activiteit in Hongarije kan aantonen (bv. officiële bezoldigingsfiches). Deze verklaring werd overigens opgemaakt door {..} maar wie die persoon precies is en wat de link is tussen haar en het bedrijf is niet duidelijk. Betrokkene en haar zakenpartner dhr. {..} zijn immers de zaakvoerders van dit bedrijf. De originele werkgeversverklaring werd daarenboven ook niet ondertekend.

Betrokkene legt ook nog twee attesten voor aangaande de sociale verzekering van 2012 en 2013 met vermelding van premies voor ziekenfonds, gezondheidszorg en pensioen. Een bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekteverzekering die ook geldig is voor lang verblijf in België, wordt echter niet voorgelegd.

Gezien al deze elementen in het dossier, dient het verblijfsrecht te worden geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast, na inzicht van het administratief dossier, dat de verwerende partij een administratief dossier heeft ingediend op naam van een andere vreemdeling. Met uitzondering van het thans voorliggend verzoekschrift bevat het administratief dossier geen enkel stuk dat betrekking heeft op de verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) worden de door verzoekende partij vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 en 61/7, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 8 EVRM, van artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht en van de richtlijn 2004/38/EG.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 40 en 61/7 §4 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur alsook artikel 8 van het EVRM artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 IPR, het richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 april 2004 inzake vrij verkeer van en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie.

(1) Aangezien de aanvraag werd ingediend op 5 februari 2013 terwijl de beslissing door de verwerende partij slechts werd genomen op 14 juni 2013.

Dat nochtans artikel Art. 61/7 §4 van de wet van 25 april 2007 voorziet :

(..)

Dat derhalve de termijn van vier maanden ruim werd overschreden zodat conform artikel 61/7 § 3 van de VW de machtiging van verblijf dient te worden afgeleverd. (2) Aangezien bovendien kan verwezen worden naar artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten, het richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie én hun familieleden.

Dat het richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft het recht van de burgers van de Uni van vrij verkeer en verblijf te vereenvoudigen en te versterken.

Dat voormeld richtlijn voorziet dat er in geen geval verwijderingsmaatregelen kunnen genomen worden tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

Dat inzake geen sprake is enige inbreuken, integendeel verzoekster beschikt over een blanco straf-register.

Dat bovendien het sociaal zekerheidsstelsels conform het richtlijn van 2004/38/EG nooit onredelijk zal belast worden, gezien verzoekster volstrekt in haar eigen onderhoud kan voorzien.

Dat bovendien het richtlijn voorziet indien het sociaal zekerheidsstelsels onredelijk zou belast worden dat het gastland maatregelen kan nemen.

Dat ondergeschikt dan ook zeer voorbarig werd beslist en op onredelijke wijze nu uitdrukkelijk werd gesteld welke documenten nog dienen binnengebracht te worden conform de bijlage 19 terwijl deze ook daadwerkelijk werden aangebracht. Dat er geen sprake was van het feit dat verzoekster daarnaast ook haar huurinkomsten mocht voorbrengen daar er de nadruk op werd gelegd dat het ging om inkomen via haar firma, terwijl zij hiertoe wel het recht had deze info te bezorgen.

Aangezien verzoekster immers naast een eigen inkomen van haar firma t.b.v. gemiddeld 500 euro per maand (stuk 2) waarvan ze erkend directeur is ook beschikt over huurinkomsten tbv 975 euro per maand (stuk 3 : overzicht inkomen - kopij van de eigendommen met betalingen hierop en overzicht van de boekingen - stuk 4) waarvoor zij ook in het land van herkomst wordt getaxeerd (stuk 5o : belastingaangifte).

Dat verzoekster hoe dan ook regelmatig heen en terug naar haar land van herkomst gaat zodat zij wel degelijk haar zaken aldaar kan beheren doch hiervan geen bewijs werd gevraagd wat zij thans doet (stuk 8)

Dat hoe dan ook bij nazicht blijkt dat haar recht op verblijf niet kan geweigerd worden en de inkomstengrenzen die thans worden opgelegd in elk geval niet stroken met het richtlijn 2004/38/EG (zie hierboven)

Dat zulks opleggen en de toepassing ervan bij voorbaat doet vrezen dar onmiskenbaar de wetgeving inzake vrij verkeer van goederen en diensten zal worden geschaad.

Dat zij maw voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 § 4, 1e lid, 2° lid van de VW

Dat de rechtstreekse werking van het richtlijn van 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 ontegensprekelijke dient gerespecteerd te worden temeer daar bij wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dit richtlijnen integreert in de vreemdelingenwet.

(3) Aangezien de tweede grond tot weigering in de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op het niet voorbrengen van de effectieve aansluiting van de ziekteverzekering (die ook geldig is voor lang verblijf in België)

Aangezien verzoekster nochtans wel degelijk een dergelijke verzekering heeft voorgebracht maar afgesloten in het buitenland (zie stuk 6 en administratief dossier) zodat zij thans louter ten overvloede een ziektekostenverzekering afgesloten in België voorbrengt (stuk 7)

Aangezien bovendien de beslissing kennelijk onredelijk is minstens wordt de materiële motiveringplicht in bestuurszaken geschonden doordat geen belangen afweging wordt gemaakt.

Dat artikel 8 van het EVRM voorziet

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen"

Dat ontegensprekelijk ook de hiermee het privéleven wordt bedoeld, de sociale en internationale relaties.

Dat inderdaad artikel 8 van het EVRM wordt geschonden terwijl o.m. door het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het privé leven in het algemeen beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26 Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat verzoekster duidelijk haar sociale contacten in het belang van haar firma en haar sociaal en zakelijk leven dient uit te breiden hetgeen juist strookt met de bedoelingen van de wet inzake vrij verkeer van goederen en diensten.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan;

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Dat de rechtspraak duidelijk is ni niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht.

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/ Turkije Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden;

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 28 oktober 2012 nr. 90 510 (stuk 13 -

Onuitgegeven - zelfs aflevering visum van aan een persoon met een strafverleden)

Dat immers Uw Raad het dossier dient te beoordelen op het ogenblik van de uitspraak en tot op dan zal blijken dat verzoekster niet alleen een blanco strafregister heeft maar bovendien volstrekt voldoet aan de voorwaarden om zich te vestigen als zelfstandige in België als zijde een lid van de Unie."

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de "beginselen van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat er verschillende beginselen van behoorlijk bestuur zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) zij geschonden acht en op welke manier. Verzoekende partij laat evenwel na dit te doen. Voor zover verzoekende partij zich beroept op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zonder nadere precisering is het middel in de aangegeven mate onontvankelijk. Tevens blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op een schending van artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht doch ook

hier laat zij na in haar verzoekschrift duidelijk uiteen te zetten waarin deze schending zou bestaan. Ook op dit vlak is het middel onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 61/7, § 4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen. Verzoekende partij, die niet aantoonbaar is van een derde land die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, toont geenszins aan onder dit toepassingsgebied te vallen. De schending van artikel 61/7, § 4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen.

3.5. Er moet daarnaast worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partij erkent dit trouwens ook in haar verzoekschrift. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

3.6. Verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1^e en 2^e lid van de Vreemdelingenwet. Zij stelt in haar eigen onderhoud te kunnen voorzien en alle noodzakelijke documenten te hebben overgemaakt. Naast een eigen inkomen van haar firma beschikt zij ook over huurinkomsten. Zij gaat regelmatig heen en terug zodat zij haar zaken wel degelijk kan beheren en legt hiervan thans het bewijs voor. Verzoekende partij betoogt voorts wel degelijk een bewijs van ziekteverzekering te hebben voorgelegd maar dan afgesloten in het buitenland zodat zij thans louter ten overvloede een ziekteverzekering afgesloten in België voorbrengt.

3.7. Verzoekende partij heeft op 5 februari 2013 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandige ingediend. Zij betwist niet dat zij dit deed als beschikker van voldoende bestaansmiddelen nu de economische activiteit zich in het buitenland afspeelt.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“(..)

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

“(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

“(..)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

3.8. Uit deze bepaling vloeit voort dat verzoekende partij enerzijds moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van België en anderzijds moet aantonen dat zij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in België volledig dekt. Dit zijn aldus cumulatieve voorwaarden. Indien niet voldaan is aan één van deze voorwaarden wordt het verblijf geweigerd. Daargelaten de vraag of verzoekende partij heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen in de zin van voormeld artikel te beschikken, dient alleszins vastgesteld dat verzoekende partij betoogt dat de verzekering die zij heeft voorgelegd wel degelijk een verzekering is die geldt voor België. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij naar aanleiding van haar aanvraag slechts twee attesten heeft bijgebracht aangaande sociale verzekering van 2012 en 2013 waaruit niet blijkt dat zij zich ook effectief heeft aangesloten bij een ziekteverzekering die ook geldig is voor lang verblijf in België. Door thans bij het verzoekschrift stuk 6 en 7 te voegen waaruit nu wel blijkt dat verzoekende partij sinds 8 augustus 2013 is aangesloten bij een ziekteverzekering die ook geldig is in België, met recht op terugbetaling vanaf 1 juni 2013, kan de onredelijkheid van het desbetreffende motief in de bestreden beslissing evenwel niet aangetoond worden. Immers kan het de gemachtigde niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis had of kon hebben op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

3.9. Daar de verzoekende partij er niet in slaagt met haar betoog de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van het motief *“Betrokkene legt ook nog twee attesten voor aangaande de sociale verzekering van 2012 en 2013 met vermelding van premies voor ziekenfonds, gezondheidszorg en pensioen. Een bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekteverzekering die ook geldig is voor lang verblijf in België, wordt echter niet voorgelegd.”* aan te tonen, en dit motief op zich determinerend is derwijze dat het de bestreden beslissing kan dragen, is de overige kritiek van de verzoekende partij aangaande het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en het feit dat zij regelmatig terugkeert naar het land van herkomst teneinde haar zaken aldaar te beheren niet dienstig want gericht tegen overtollige motieven.

3.10. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betoogt verzoekende partij dat zij haar sociale contacten in het belang van haar firma en sociaal en zakelijk leven dient uit te bouwen. Evenwel wordt nergens in de bestreden beslissing uitgelegd waarom haar gedrag een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij heeft een blanco strafregister en voldoet aan de voorwaarden om zich te vestigen als zelfstandige.

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.12. Verzoekende partij betoogt niet een beschermenswaardig gezins- of familieleven te hebben in België. Zij spitst zich enkel toe op het feit dat zij een privéleven zou hebben in België. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij zich in haar uiteenzetting beperkt tot loutere beweringen zonder dat zij in concreto aantoont werkelijk sociale en zakelijke contacten te hebben in België die onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen. Bij gebreke aan concrete bewijzen hiervan, kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekende partij niet aantoont werkelijk een beschermenswaardig privéleven in België te hebben.

Het middel ontleend aan de schending van artikel 8 EVRM kan niet weerhouden worden.

3.13. Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER